

NACHTER

Cròniques d'un

Germà Mitjà

JOPE,
MAMA!

SHAKA

NACHTER

Cròniques d'un
**Germà
Mitjà**

Traducció de Sabina Galí

Títol original: *Crónicas de un Hermano Mediano*
Primera edició: octubre de 2023

© Nachter, 2023
Edició i fixació del text: Rodrigo Palacios Marugán, 2023
© de la traducció: Sabina Galí, 2023

Il·lustracions de la coberta i l'interior: © Óscar Herrero Galán, 2023
Disseny de l'interior: María Pitironte
© dels recursos de l'interior: Maria Pitironte a partir dels originals de Shutterstock

© Editorial Planeta, S. A. / Martínez Roca
© Columna Edicions, Llibres i Comunicació, S.A.U. / Shaka
Avda. Diagonal, 662-664 - 08034 Barcelona

ISBN: 978-84-18456-13-8
Dipòsit legal: B. 15.338-2023
Fotocomposició: Grup62
Impressió a Catalunya - *Printed in Catalonia*

www.columnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47

ÍNDEX

Capítol 1
LA MEVA VIDA ABANS
DE SER MITJA,
12

Capítol 2
LA MAMA ES
TRANSFORMA,
28

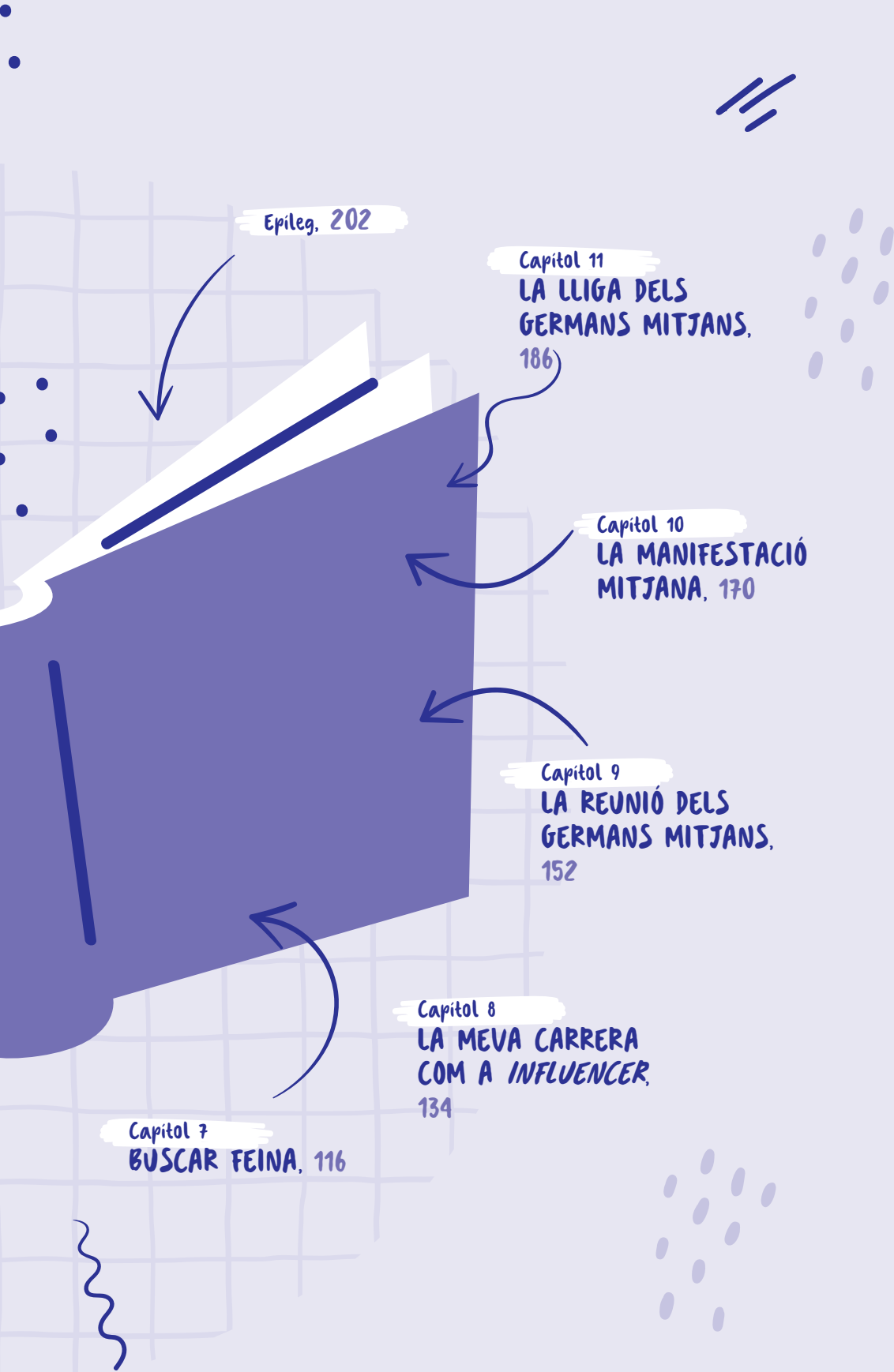
Capítol 3
NEIX EL GERMÀ
PETIT, 46

Capítol 4
LA VENJANÇA SE
SERVEIX FREDA,
64

Capítol 5
EL MEU AMIC
PACO, 82

Capítol 6
ASSUMEIXO LA
MEVA REALITAT,
98

Epilog, 202

Capítol 11
LA LLIGA DELS
GERMANS MITJANS,
186

Capítol 10
LA MANIFESTACIÓ
MITJANA, 170

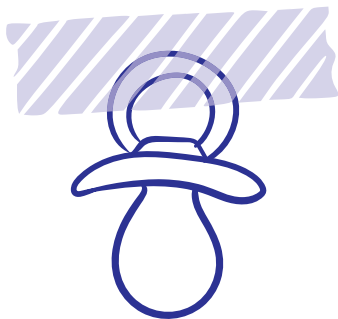
Capítol 9
LA REUNIÓ DELS
GERMANS MITJANS,
152

Capítol 8
LA MEVA CARRERA
COM A INFLUENCER,
134

Capítol 7
BUSCAR FEINA, 116

Capítol 1

LA MEVA VIDA
abans de ser
MITJÀ

El moment que evocava era de poc després que jo nasqués, quan van deixar que el Germà Gran entrés a l'habitació de l'hospital i em van posar als seus braços.

—Mira, el teu germanet —li van dir.

El meu germà es va quedar atònit mirant-me. Potser era que no havia vist mai un nadó amb una boca tan grossa. Després va somriure. Va estar molt content i es va deixar emportar per l'emoció, abraçant-me amb massa força. Per això encara me'n recordo: perquè gairebé em va deixar sense respiració, el molt bèstia.

—**Què fas, fill?!** —va cridar la Mare, espantada.

Em van agafar dels seus braços i el van renyar molt. El Germà Gran va passar de la felicitat més absoluta a no entendre res de res. M'havia abraçat per demostrar-me afecte, però resultava que no es podia estrènyer un nadó amb tantes ganes com l'amor que t'inspirava. Això només valia amb els adults.

Jo plorava com un boig, de manera que, per tranquil·litzar-me, em van posar una dessuadora rosa, dolça i calentona. Va ser un miracle en forma de roba. Una poesia de tela. Va ser amor a primera vista. He provat altres dessuadores en la meua vida, però cap com aquella.

La primera dessuadora no s'oblida.

Després d'allò, em van portar a casa i va començar l'època més feliç de la meua vida. Em tractaven a cos de rei: em ba-

nyaven, em vestien, m'alimentaven... Ni tan sols m'havia de rentar després d'anar al lavabo. Cridava una de les dues paraules màgiques i les coses passaven soles.

—**Mama! Papa!**

La Mare i el Pare corrien pel passadís per veure qui arribava primer. Normalment guanyava la Mare, perquè tenia molt bona oïda, cosa que li donava molt d'avantatge, i també perquè tenia el poder de la Xancleta, que intimidava bastant el Pare.

El millor d'aquell temps era que feia un munt de migdiades al dia. I em podia adormir on em donés la gana: al sofà, al cotxe, a terra, al tricicle, en un restaurant, a la falda de la meva mare, a la del meu pare, al damunt del gos, a sota del gos, en un supermercat... Passés on passés, sempre em despertava al meu llit.

La meva vida era un reinici constant. Que em venia soneta? Doncs a fer nones. Després apareixia al llit i sant tornem-hi.

Però ara tampoc no us penseu que em passava tot el dia fent el gos, eh? No tot era descansar; també em vaig apuntar a un munt d'activitats. A totes les que volia: música, futbol, ioga, robòtica, hípica, busseig, primers auxilis, hip-hop, costura, karate, tennis, *mindfulness*... El que és normal per a un nen, vaja. Anava provant una mica de cada cosa i, si me'n cansava, en començava una altra. Els meus pares estaven encantats de portar-me d'una banda a l'altra.

Però hi havia alguna cosa de tot això que no li agradava, al Germà Gran. No sé per què; a mi em semblava una meravella. Però el Germà Gran em mirava de gairell, com amb odi. Jo li explicava acudits que als altres els feien moltíssima gràcia. Però a ell no. Potser és que no els entenia.

A més, anàvem junts a tot arreu per ordre dels meus pares. Si el meu germà deia, per exemple:

—Mama! Me'n vaig al parc amb els amics!

La Mare responia sempre amb la mateixa frase:

—D'acord! Emporta't el teu germà!

Em penso que ho deia sense pensar. Era la resposta universal.

El Germà Gran devia estar d'acord amb mi, perquè la va posar a prova unes quantes vegades.

—Mama! Vaig a comprar el pa!

—D'acord! Emporta't el teu germà!

—Mama! Me'n vaig a fer un volt amb la bici!

—D'acord! Emporta't el teu germà!

—Mama! Vaig a rebolcar-me pels bassals!

—D'acord! Emporta't el teu germà!

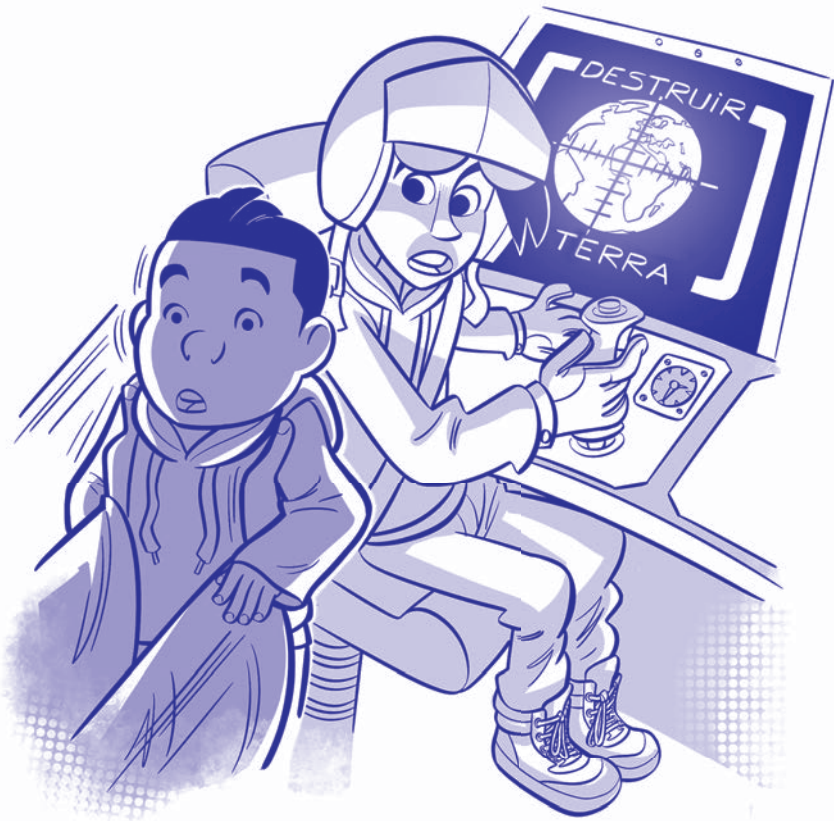
—Mama! Me'n vaig a atracar una joieria!

—D'acord! Emporta't el teu germà!

—Mama! Me'n vaig a destruir la Terra!

—D'acord! Emporta't el teu germà!

Era obvi que no escoltava mai la segona part de la frase.

Anés on anés, el Germà Gran se m'havia d'emportar. Em penso que els pares ho feien perquè pogués ser el meu mestre; perquè m'ensenyés a sobreviure en el món quan ells no hi eren. Tot i que a mi això em sonava absurd. Quina mena de vida seria una vida sense pares que et fessin les coses?

El meu germà s'obstinava a fer-se el berenar, però jo el mirava amb estranyesa. El meu berenar es demanava en veu alta i apareixia.

—Mama! Vull un entrepà de pernil!

l'entrepà sorgia d'alguna banda, com per art de màgia.

El Germà Gran deia que l'entrepà estava fet de dos elements: pa i pernil, que es compraven per separat i després s'unien. Jo no sabia d'on treia aquelles idees boges. Per a mi, un entrepà era una sola peça. Venia tota junta; només calia demanar-la.

Però ell no el demanava. Ell se'l feia.

La primera vegada que ho va dir, vaig pensar que em prenia el pèl. Fer un entrepà semblava bruixeria. Havia d'estar prohibit, segur, com obrir el calaix de les medecines. Si hi ficaves la mà, et posaries malalt.

Però el Germà Gran semblava molt segur de si mateix. Havia patit de falta de berenars; per això havia après l'art de l'entrepanisme pel seu compte. Em semblava increïble.

Obria la nevera i agafava un envàs de pernil que tenia els talls allà solts, tots solts, sense pa. Era molt estrany de veure. Després, el Germà Gran obria una bossa de roba que tenia pa a dins. Només pa! Llavors, separava el pa en dues meitats per crear dues llesques.

—**Els ganivets estan prohibits**—em va dir aquella primera vegada en un xiuxiueig—, o sigui que el parteixo amb les mans.

Jo no havia vist mai una llesca amb aquell aspecte. Estava buida. Les úniques llesques que coneixia tenien mantega i melmelada per sobre. Me les ofería el Pare per esmorzar, i no havia tingut mai el coratge de preguntar-li d'on les treia. Assumia que el Pare coneixia l'art del llesqueig. Amb això en tenia prou. Valia més no fer preguntes.

De manera que, aquell dia, vaig veure amb els meus propis ulls com el Germà Gran posava un tall de pernil entre les dues llesques i fabricava un entrepà.

Immediatament, vaig recular un pas, sorprès.

—**No pot ser!**—vaig exclamar.

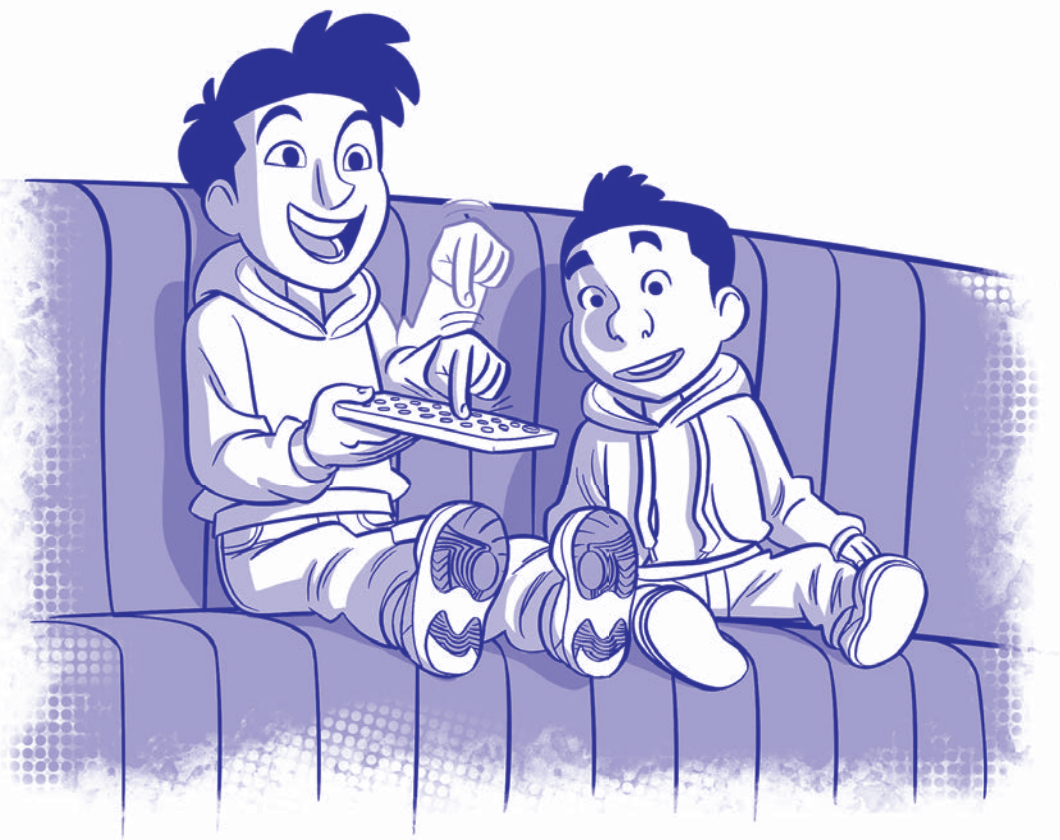
El Germà Gran es va acostar l'entrepà a la boca i hi va clavar una bona queixalada, perquè em quedés clar que allò era el que semblava.

—Haf vift?—va declarar orgullós mentre mastegava.

Havia arribat a pensar que el meu germà era una mica beneit perquè no entenia els meus acudits, però m'acabava de demostrar que estava equivocat. El Germà Gran es movia en un nivell superior.

A partir d'aquell moment, vaig provar de demanar-li les coses a ell en comptes de fer-ho als meus pares. Volia veure fins a on arribava la seva saviesa. I arribava molt lluny.

El Germà Gran sabia fer coses que jo ni tan sols sabia que existien. Sabia posar els dibuixos a la tele i a la tauleta. Jo abans em pensava que els dibuixos estaven posats quan s'encenia una pantalla, però no era així. Pel que semblava, calia fer més coses després d'encendre-la. Jo lliurava la tauleta al Germà Gran i contemplava com es feia el miracle.

Si volíem mirar la tele, li donava el comandament, que era aquell pal gros i amb botons que jo no tenia ni idea de manejar. Però el Germà Gran dominava tant l'art del comandamentisme com el del tauletisme. Posava en marxa l'aparell que fos i es movia per la pantalla, en la qual, pel que semblava, es podien veure altres coses a part de dibuixos animats.

Hi havia coses per a pares i coses per a fills. El Germà Gran, de les coses per a pares en deia *notícies*.

De vegades, les notícies consistien en una persona darrere d'una taula dient paraules estranyes, com ara *política*, *impostos* o *conjuntura*. D'altres, apareixien coses com un home dient a una dona que l'estimaria sempre, però que no se'n podia anar amb ella perquè havien d'oblidar París.

El Germà Gran em va explicar que hi havia notícies de moltes menes. Però nosaltres no en podíem veure cap.

—I què és pagar impostos?

—vaig voler saber, per no quedar-me callat tota l'estona.

—No preguntis! —em va advertir ell de seguida—. El Pare es posa nerviós quan sent aquesta paraula, i la Mare sempre li diu que es prengui una tilla.

Quan els meus pares van descobrir que el meu germà m'ajudava, es van sentir molt orgullosos d'ell, i van afegir una nova frase a la seva llista de frases comodí. Si jo demanava alguna cosa, sempre responien el mateix.

—Mama! Vull berenar!

—D'acord! Que t'ajudi el teu germà!

Lavors, vaig pensar que podria repetir el joc que practica-va el Germà Gran, i també vaig fer unes quantes provatures.

—Mama! Vull cereals!

—D'acord! Que t'ajudi el teu germà!
—Mama! Vull fer un castell de cartes!
—D'acord! Que t'ajudi el teu germà!
—Mama! Em vull rapar el cap!
—D'acord! Que t'ajudi el teu germà!
—Mama! Em vull fer un pírcing!
—D'acord! Que t'ajudi el teu germà!

Ens vam posar a riure per sota el nas, i de seguida se'm va ocórrer la següent:

—Mama! Vull pagar impostos!

Però la Mare no va ser a temps de respondre.

—Impostos?! Quins impostos?! —va cridar el Pare, alterat.

—Tranquil, amor, són els nens —va intervenir la Mare—.

Pren-te una tilla.

Era un joc superdivertit; però, al cap d'un temps, al Germà Gran li va deixar de fer gràcia.

—Vols que et faci el berenar altra vegada? —em va preguntar un dia amb cara de pomes agres—. Que encara no n'has après?

—Ah, que n'havia d'aprendre? —vaig dubtar jo.

—És clar! Per què creus que t'ensenyava com ho feia?

—Em pensava que era una demostració d'habilitat —li vaig explicar—. Ho fas tot molt bé.

Però el Germà Gran es va posar seriós. No devia entendre que es tractava d'un compliment. És clar que, com ho havia d'entendre, si tampoc no pillava els meus acudits? Era evident que, per a algunes coses, no era gaire llest. Però jo el continuava admirant per tota la resta.

Tot i que, de vegades, feia coses estranyes. Per exemple, es comportava de manera diferent quan els meus pares no eren a casa. Si ens deixaven un moment sols, el meu germà anava corrents a la cuina a menjar xocolata, es posava a mirar la tele o es tirava l'escuma d'afaitar del Pare a la cara.

Després, quan sentíem la porta, el Germà Gran s'afanyava a amagar-ho tot. Però jo no. Jo anava a donar la benvinguda a la Mare amb la cara plena d'escuma, la boca tacada de xocolata i el comandament a la mà.

—Hola, mama! —la saludava tot content.

A la Mare segur que el meu aspecte l'espantava.

—**Ai, Déu meu!** Què ha passat? —preguntava—. Què estàs fent?

—No ho sé —deia jo arronsant les espatlles—. Jugar amb el meu germà.

—Què?? On és, aquest? Ara sabrà el que és bo!

—Saber? —dubtava jo—. No, si ja ho sap. Se li ha acudit tot a ell.

Llavors, el Germà Gran sortia de l'amagatall i corria pel passadís. Però tant era. La Mare no fallava mai. Es treia la xanqueta i la llançava amb un moviment sec del canell. El meu germà girava a la cantonada, però la xanqueta també; la Mare sabia llançar-les amb efecte.

—**Ai!**—es queixava el Germà Gran quan l'encertaven—. Però si hem sigut tots dos!

La Mare el renyava mentre recuperava la xancleta i se la guardava, a punt per a l'atac següent.

—Enredaire, que ets un enredaire!—deia—. Com que sou tots dos, si el teu germà no sap ni el que es fa?

La Mare tenia raó. Jo no entenia què tenia de dolent, tot allò. Però a mi no em renyava ningú, i per tant sempre suposava que el Germà Gran alguna cosa més devia haver fet per rebre les xancletades.

El cas és que el meu germà va continuar fent-me les coses i portant-me amb ell a tot arreu. Era alguna cosa així com el meu majordom i el meu guardaespalles personal. Sempre semblava enfadat, però ho feia de meravella. Ara que, amb el que tenia més traça, amb diferència, era jugant a fet i amagar.

—**Pares tu!**—em deia.

I jo l'obeïa.

—Un, dos, tres...

Quan arribava a deu, m'aturava i obria els ulls. I no el trobava mai! Era increïble. Tant era on m'hagués dit que havia de parar: a la porta d'un orfenat, a la porta d'una església, a la porta de la comissaria... El resultat era sempre el mateix. I, quan ja estava tip i cuit de buscar-lo, apareixien la Mare, o el Pare, amb expressió d'horror, i venien corrents a abraçar-me, igual que si hagués passat una cosa terrible.

—**Fill! Ets aquí! Quin descans!**

—No trobava el meu germà, mama —li deia jo—. S’ha amagat de bé que flipes.

La Mare es posava molt seriosa i s’eixugava les llàgrimes.

—No et preocupis, fill, que ja l’he trobat jo —responia severa—. És a casa, i no en sortirà fins d’aquí a molt de temps!

—Jopé, mama, que bona que ets trobant coses —havia de reconèixer jo.

Cada vegada que jugàvem a cuit i amagar castigaven el Germà Gran, però jo no sabia ben bé per què. No m’ho explicaven mai.

El resum és, com us he dit al començament,
que va ser una època meravellosa per a mi.
Però tot el que és bo s’acaba i, al cap de poc,
va passar una cosa que va posar fi a aquell
temps... per sempre.

